

Arrest

nr. 213 341 van 30 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 206 660 van 9 juli 2018 van de Raad waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 13 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juni 1984 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 22 juni 2007 werd omgezet naar een C-kaart geldig tot 8 juni 2012.

1.2. Op 14 augustus 2003 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van één jaar met uitstel van drie jaar behalve vier maanden. De verzoekende partij zit opgesloten in de gevangenis van 4 juli 2003 tot 9 september 2003.

1.3. De verzoekende partij zit daarna van 27 november 2006 tot 14 maart 2007 opnieuw opgesloten in de gevangenis.

1.4. Op 13 februari 2009 wordt de verzoekende partij afgevoerd van ambtswege uit het Rijksregister.

1.5. Op 11 juni 2009 wordt de verzoekende partij door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van veertig maanden wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader.

1.6. Op 6 februari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Belg.

1.7. Op 4 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 24 september 2014 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Belg.

1.9. Op 4 november 2014 wordt de verzoekende partij opgesloten in de gevangenis.

1.10. Op 18 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.11. Bij arrest nr. 155 100 van 22 oktober 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.10.

1.12. Op 16 januari 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.13. Op 16 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.12. ongegrond wordt verklaard.

1.14. Op 12 januari 2018 wordt de verzoekende partij gehoord en vult zij hiertoe een vragenlijst hoorrecht in.

1.15. Op 2 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel. e openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 14.08.2003 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 3 jaren behalve vier maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs (herhaling), als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 11.06.2009 door het hof van beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene werd gehoord op 12.01.2018 in de gevangenis. De betrokkene heeft verklaard vader, moeder, broers en zussen in België te hebben. Het feit dat de vader, moeder, broers en zussen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Daarenboven beperkt EVRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. De betrokkene heeft verklaard geen medische problemen te hebben.

De betrokkene heeft verklaard niet terug te willen keren naar Marokko, omdat betrokkene reeds sinds 1984 in België is. De betrokkene zegt dat hij niets of niemand in Marokko heeft. Betrokkene ziet zijn toekomst in België en meldt dat hij een 2de kans verdient. Dat betrokkene een lang verblijf in België kent, wordt door ons niet betwist. Betrokkene kwam effectief reeds in 1984 naar België in het kader van gezinshereniging en hij was in het bezit van een legaal verblijf tot 13.02.2009.

Echter, we stellen vast dat het betrokkene zelf is die zijn belangen heeft geschaad door zijn persoonlijk gedrag en door zijn feiten van openbare orde. Meer nog, betrokkene koos herhaaldelijk voor drugshandel. Hij trok geen enkele lering uit zijn gedrag en was eerst in 2003 en later in 2007 opnieuw betrokken bij drugshandel. Ook zijn verblijf in de gevangenis van 27.11.2006 tot 14.03.2007 bracht betrokkene niet op andere gedachten. Hij trok geen enkele lering uit zijn eerste veroordeling en uit zijn verblijf uit de gevangenis maar recidiveerde nogmaals en werd in 2009 dan ook veroordeeld tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf. Betrokkene verblijft sinds 04.11.2014 tot op heden in de gevangenis. Betrokkene draagt zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Betrokkene heeft door zijn herhaaldelijke betrokkenheid bij drugshandel duidelijk geopteerd voor gemakkelijk geldgewin. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt ook expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Wat betreft het feit dat betrokkene geen banden meer zou hebben met Marokko, dat hij er geen familie meer zou hebben noch enig ander sociaal netwerk, merken we op dat betrokkene altijd de Marokkaanse nationaliteit heeft gehad en dat zijn beide ouders geboren en getogen zijn in Marokko, niettegenstaande het feit dat zijn ouders momenteel de Belgische nationaliteit verworven hebben en hier al jarenlang verblijven. We mogen er dus vanuit gaan dat er nog steeds enige banden met Marokko zijn. Bovendien bevat het administratief dossier een paspoort van betrokkene dat verschillende in- en uitreisstempels van Marokko bevat uit 2009 en 2010. Dus minstens in die periode bestonden er nog steeds banden tussen betrokkene en zijn land van herkomst, hoewel hij op dat ogenblik reeds jarenlang in België verbleef. Zijn opgebouwde banden met België wegen niet op dat tegen het ernstig gevaar dat hij door zijn persoonlijk en herhaaldelijk gedrag vormt voor de openbare orde. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om zijn mogelijkheden in België, die hij had door zijn legaal verblijf hier, niet te benutten. Betrokkene koos voor drugshandel ondanks alle mogelijkheden die hij had om zijn leven hier op een normale wijze uit te bouwen.

In het administratief dossier van betrokkene en uit de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 12.01.2018 zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

De betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen, hem betekend op 24.09.2014. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

De betrokkene heeft op 06.02.2014 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de unie ingediend. Op 04.08.2014 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen. Deze beslissing werd op 24.09.2014 aan betrokkene betekend. Op dezelfde datum heeft betrokken een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie ingediend. Op 18.03.2015 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen. Deze beslissing werd op 26.06.2015 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft op 22.07.2015 beroep aangetekend bij de RVV tegen de bijlage 20. Dit beroep werd op 22.10.2015 verworpen.

Betrokkene heeft op 16.01.2018 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980.

Deze werd ongegrond verklaard op 16.02.2018. Deze beslissing is op 20.02.2018 aan betrokken e betekend.

onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 14.08.2003 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 3 jaren behalve vier maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs (herhaling), als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 11.06.2009 door het hof van beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 14.08.2003 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 3 jaren behalve vier maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs (herhaling), als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 11.06.2009 door het hof van beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. De betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen, hem betekend op 24.09.2014. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. De betrokkene heeft op 06.02.2014 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de unie ingediend. Op 04.08.2014 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen. Deze beslissing werd op 24.09.2014 aan betrokkene betekend. Op dezelfde datum heeft betrokken een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie ingediend. Op 18.03.2015 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen. Deze beslissing werd op 26.06.2015 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft op 22.07.2015 beroep aangetekend bij de RVV tegen de bijlage 20. Dit beroep werd op 22.10.2015 verworpen. Betrokkene heeft op 16.01.2018 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 16.02.2018. Deze beslissing is op 20.02.2018 aan betrokkene betekend.

De betrokkene heeft verklaard geen medische problemen te hebben. De betrokkene heeft verklaard niet terug te willen keren naar Marokko, omdat betrokkene reeds sinds 1984 in België is. De betrokkene zegt dat hij niets of niemand in Marokko heeft.

Betrokkene ziet zijn toekomst in België en meldt dat hij een 2de kans verdient. Dat betrokkene een lang verblijf in België kent, wordt door ons niet betwist. Betrokkene kwam effectief reeds in 1984 naar België in het kader van gezinshereniging en hij was in het bezit van een legaal verblijf tot 13.02.2009. Echter, we stellen vast dat het betrokkene zelf is die zijn belangen heeft geschaad door zijn persoonlijk gedrag en door zijn feiten van openbare orde. Meer nog, betrokkene koos herhaaldelijk voor drugshandel. Hij trok geen enkele lering uit zijn gedrag en was eerst in 2003 en later in 2007 opnieuw betrokken bij drugshandel. Ook zijn verblijf in de gevangenis van 27.11.2006 tot 14.03.2007 bracht betrokkene niet op andere gedachten. Hij trok geen enkele lering uit zijn eerste veroordeling en uit zijn verblijf uit de gevangenis maar recidiveerde nogmaals en werd in 2009 dan ook veroordeeld tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf. Betrokkene verblijft sinds 04.11.2014 tot op heden in de gevangenis. Betrokkene draagt zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij zich nu bevindt.

Betrokkene heeft door zijn herhaaldelijke betrokkenheid bij drugshandel duidelijk geopteerd voor gemakkelijk geldgewin. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt ook expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Wat betreft het feit dat betrokkene geen banden meer zou hebben met Marokko, dat hij er geen familie meer zou hebben noch enig ander sociaal netwerk, merken we op dat betrokkene altijd de Marokkaanse nationaliteit heeft gehad en dat zijn beide ouders geboren en getogen zijn in Marokko, niettegenstaande het feit dat zijn ouders momenteel de Belgische nationaliteit verworven hebben en hier al jarenlang verblijven. We mogen er dus vanuit gaan dat er nog steeds enige banden met Marokko zijn. Bovendien bevat het administratief dossier een paspoort van betrokkene dat verschillende in-en uitreisstempels van Marokko bevat uit 2009 en 2010. Dus minstens in die periode bestonden er nog steeds banden tussen betrokkene en zijn land van herkomst, hoewel hij op dat ogenblik reeds jarenlang in België verbleef. Zijn opgebouwde banden met België wegen niet op dat tegen het ernstig gevaar dat hij door zijn persoonlijk en herhaaldelijk gedrag vormt voor de openbare orde. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om zijn mogelijkheden in België, die hij had door zijn legaal verblijf hier, niet te benutten. Betrokkene koos voor drugshandel ondanks alle mogelijkheden die hij had om zijn leven hier op een normale wijze uit te bouwen.

In het administratief dossier van betrokkene en uit de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 12.01.2018 zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van artikel 3 van het EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. De betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen, hem betekend op 24.09.2014. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. De betrokkene heeft op 06.02.2014 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de unie ingediend. Op 04.08.2014 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen. Deze beslissing werd op 24.09.2014 aan betrokkene betekend. Op dezelfde datum heeft betrokkene een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie ingediend. Op 18.03.2015 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen. Deze beslissing werd op 26.06.2015 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft op 22.07.2015 beroep aangetekend bij de RVV tegen de bijlage 20. Dit beroep werd op 22.10.2015 verworpen. Betrokkene heeft op 16.01.2018 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 16.02.2018. Deze beslissing is op 20.02.2018 aan betrokkene betekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

1.16. Op 2 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer:

(...)

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 02.07.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1,4° alinea van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 14.08.2003 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 3 jaren behalve vier maanden. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs (herhaling), als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 11.06.2009 door het hof van beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 12.01.2018 in de gevangenis. De betrokkene heeft verklaard vader, moeder, broers en zussen in België te hebben. Het feit dat de vader, moeder, broers en zussen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Daarenboven beperkt EVRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. De betrokkene heeft verklaard geen medische problemen te hebben. De betrokkene heeft verklaard niet terug te willen keren naar Marokko, omdat betrokkene reeds sinds 1984 in België is. De betrokkene zegt dat hij niets of niemand in Marokko heeft. Betrokkene ziet zijn toekomst in België en meldt dat hij een 2de kans verdient. Dat betrokkene een lang verblijf in België kent, wordt door ons niet betwist. Betrokkene kwam effectief reeds in 1984 naar België in het kader van gezinshereniging en hij was in het bezit van een legaal verblijf tot 13.02.2009.

Echter, we stellen vast dat het betrokkene zelf is die zijn belangen heeft geschaad door zijn persoonlijk gedrag en door zijn feiten van openbare orde. Meer nog, betrokkene koos herhaaldelijk voor drugshandel. Hij trok geen enkele lering uit zijn gedrag en was eerst in 2003 en later in 2007 opnieuw betrokken bij drugshandel. Ook zijn verblijf in de gevangenis van 27.11.2006 tot 14.03.2007 bracht betrokkene niet op andere gedachten. Hij trok geen enkele lering uit zijn eerste veroordeling en uit zijn verblijf uit de gevangenis maar recidiveerde nogmaals en werd in 2009 dan ook veroordeeld tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf. Betrokkene verblijft sinds 04.11.2014 tot op heden in de gevangenis. Betrokkene draagt zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Betrokkene heeft door zijn herhaaldelijke betrokkenheid bij drugshandel duidelijk geopteerd voor gemakkelijk geldgewin. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt ook expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Wat betreft het feit dat betrokkene geen banden meer zou hebben met Marokko, dat hij er geen familie meer zou hebben noch enig ander sociaal netwerk, merken we op dat betrokkene altijd de Marokkaanse nationaliteit heeft gehad en dat zijn beide ouders geboren en getogen zijn in Marokko, niettegenstaande

het feit dat zijn ouders momenteel de Belgische nationaliteit verworven hebben en hier al jarenlang verblijven. We mogen er dus vanuit gaan dat er nog steeds enige banden met Marokko zijn. Bovendien bevat het administratief dossier een paspoort van betrokkene dat verschillende in- en uitreisstempels van Marokko bevat uit 2009 en 2010. Dus minstens in die periode bestonden er nog steeds banden tussen betrokkene en zijn land van herkomst, hoewel hij op dat ogenblik reeds jarenlang in België verbleef. Zijn opgebouwde banden met België wegen niet op dat tegen het ernstig gevaar dat hij door zijn persoonlijk en herhaaldelijk gedrag vormt voor de openbare orde. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om zijn mogelijkheden in België, die hij had door zijn legaal verblijf hier, niet te benutten. Betrokkene koos voor drugshandel ondanks alle mogelijkheden die hij had om zijn leven hier op een normale wijze uit te bouwen. In het administratief dossier van betrokkene en uit de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 12.01.2018 zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

2.2. De Raad wijst er ambtshalve op dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing onontvankelijk is daar de vordering tot schorsing reeds bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd gevraagd.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij reeds op 5 juli 2018 een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend. Deze vordering werd bij arrest nr. 206 660 van 9 juli 2018 door de Raad verworpen. Huidige vordering werd bij de Raad ingediend nadat het arrest aan de verzoekende partij werd betekend.

De Raad dient bijgevolg te wijzen op artikel 39/82, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt gesteld:

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoelde verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.”

Gelet op deze duidelijke wetsbepaling kan, van zodra een verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd afgewezen, geen nieuwe vordering tot schorsing meer worden ingediend tegen dezelfde beslissing.

Van deze regel kan enkel worden afgeweken in het geval voorzien in artikel 39/82, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, namelijk wanneer een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd afgewezen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond. *In casu* werd de eerste vordering tot schorsing van de verzoekende partij van 5 juli 2018 in zoverre deze gericht was tegen de eerste bestreden beslissing niet op deze grond afgewezen. De uitzonderingsbepaling die vervat is in artikel 39/82, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet is daarom niet van toepassing.

Onderhavig verzoek om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de *in casu* eerste bestreden beslissing is derhalve niet ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het

EVRM), van de artikelen 74/13 en 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Artikel 74/13 vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” (eigen onderlijning)

Met andere woorden moet de verwijderingsbeslissing genomen worden rekening houdende met de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing kan echter niet worden afgeleid of verweerster dergelijk onderzoek wel heeft gevoerd of dat zij een afweging heeft gemaakt van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 vreemdelingenwet, in casu het belang van verzoekers gezinsleven.

De bestreden beslissing vermeldt hierover enkel het volgende:

- 1. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel;*
- 2. Verzoeker wordt geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden: Verweerster verwijst naar de correctionele veroordeling van 14.08.2003 en de veroordeling bij herhaling opnieuw voor drugsfeiten van verzoeker, definitief bevestigd bij arrest van 11.06.2009. Gezien de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*
- 3. Verweerster verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het verhoor van betrokkene op 12.01.2018 in de gevangenis. Verweerster verwijst naar het gegeven dat verzoeker heeft verklaard ouders, broers en zussen te hebben in België. Verweerster is echter van mening dat geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 8§1 EVRM, aangezien verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land kunnen schaden zoals bepaald in artikel 8 §2 EVRM.*

Verweerster stelt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is en dat het begrip ‘gezinsleven’ zich in principe enkel beperkt tot het ‘kerngezin’. Er moet een voldoende ‘graad’ van gezinsleven zijn om toepassing te maken van artikel 8 EVRM.

Verweerster verwijst naar de zaak Samsonnikov v Estonia om te benadrukken dat het EHRM heeft geoordeeld dat het begrip ‘gezinsleven,’ geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.

- 4. Verweerster ontkent niet dat verzoeker reeds sinds zeer lange tijd in België verblijft, meer bepaald sinds 1984. Verzoeker zou zich echter herhaaldelijk hebben ingelaten met drughandel en trok geen enkele lering uit het verleden. Hij maakte zich schuldig aan drughandel eerst in 2003 en nadien opnieuw in 2007. Ook het verblijf in de gevangenis van 27.11.2006 tot 14.03.2007 zou verzoeker niet op andere gedachten hebben gebracht. Verzoeker zou opnieuw zijn gerecidiveerd en in 2009 opnieuw zijn veroordeeld tot ene gevangenisstraf van 40 maanden.*
- 5. Uit het feit dat de ouders van verzoeker van Marokkaanse origine zijn end at verzoeker zelf de Marokkaanse nationaliteit draagt, leidt verweerster af dat verzoeker nog steeds ‘enige banden’ met Marokko heeft. Voorts verwijst verweerster naar het feit dat het paspoort van verzoeker verschillende in- en uitreisstempels naar Marokko zou bevatten in de periode 2009 en 2010.*
- 6. Tot slot is verweerster van mening dat de opgebouwde banden met België echter niet opwegen tegen het ernstig gevaar dat verzoeker door zijn herhaaldelijk en persoonlijk gedrag vormt voor de Belgische openbare orde.*
- 7. In het dossier zit geen enkele aanwijzing die wijst op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM*

Opnieuw dient verzoeker er op te wijzen dat de motivering van verweerster niet gedragen wordt door de feitelijke elementen uit het administratief dossier.

Verzoeker heeft zich in 2009 nooit schuldig gemaakt aan nieuwe feiten van drughandel. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker voor de eerste keer veroordeeld werd in 2003. Het betrof een straf met uitstel, met uitzondering van 4 maanden. Verzoeker was op dat ogenblik nog zeer jong. Verzoeker werd een tweede maal veroordeeld op 21.03.2008 (vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen, kamer 8C) voor feiten die betrekking hebben op de periode van 1.11.2005 tot 28.11.2006. Tegen deze veroordeling werd beroep aangetekend, doch bevestigd bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen op 11.06.2009.

Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat verzoeker zich aldus in 2009 "opnieuw" schuldig zou hebben gemaakt aan feiten van drughandel. Zijn verblijf in de gevangenis van 27.11.2006 tot 14.03.2007 betreft de voorlopige hechtenis voor de feiten waarvoor hij in maart 2008 in eerste aanleg werd veroordeeld. Deze voorhechtenis heeft verzoeker wel degelijk op andere gedachten gebracht en verzoeker heeft wel degelijk lering getrokken uit zijn verblijf in de gevangenis, aangezien hij nadien GEEN nieuwe feiten meer heeft gepleegd. Verzoeker werd na 3.5 maanden voorhechtenis door de raadkamer in voorlopige vrijheid gesteld. Deze schatte de kans op de recidive op dat ogenblik dus niet zo groot, anders was verzoeker uiteraard niet in voorlopige vrijheid gesteld. Sindsdien is verzoeker ook niet meer in aanraking geweest met justitie, noch politie. Verzoeker heeft zich dus slechts tweemaal schuldig gemaakt aan drughandel en dit in de periode voor 2003 en in de periode november 2005 tot november 2006.

Verweerster stelt dan ook ten onrecht in haar beslissing dat verzoeker in 2009 opnieuw zou zijn gerecidiveerd.

Verweerster ontkent noch bevestigt in haar bevel dat verzoeker een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België. Zij stelt enkel dat artikel 8 EVRM niet kan worden weerhouden omwille van het feit dat verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 EVRM. Daarnaast stelt zij dat het EVRM het begrip gezinsleven beperkt tot het "kerngezin". Het EVRM zou niet van toepassing zijn op volwassen familieleden die niet tot het kerngezin behoren en die niet hebben aangetoond afhankelijk te zijn van hun familieleden. Verweerster verwijst naar het arrest Samsonnikov v. Estonia, doch past het arrest niet toe op de situatie van verzoeker. Zij stelt enkel dat verzoeker heeft verklaard geen medische problemen te hebben, doch gaat niet na of verzoeker nu al dan niet tot het 'kerngezin' van zijn ouders, broers en zussen behoort en zo nee, of hij tot hen heden in een afhankelijkheidsrelatie staat.

Verzoeker woont nochtans sinds zijn 7e levensjaar in België. Verzoeker is nu 41 jaar. Zijn volledige familie, broers en zussen en ouders wonen in België en hebben allen de Belgische nationaliteit. Ook verzoeker zelf zou in aanmerking komen voor de Belgische nationaliteit, moest hij geen strafrechtelijk verleden hebben gehad. Verzoeker verblijft sinds november 2014 in de gevangenis. Uit het administratief dossier blijkt dat zowel zijn ouders als andere familieleden hem regelmatig komen bezoeken. Verzoeker keerde in de afgelopen 41 jaar slechts twee maal terug naar Marokko.

Het EHRM heeft bovendien herhaaldelijk gesteld dat er soms een positieve verplichting kan bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets. Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- de omvang van de banden in de staat,*
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

Deze fair-balance-toets werd duidelijk niet uitgevoerd door verweerster.

Bovendien verwijst verzoeker ook naar het arrest van EHRM d.d. 10.01.2017 (Salija t. Zwitserland) en waarin het Hof benadrukt dat de inmenging in het privé-en gezinsleven steeds proportioneel moet zijn met het nagestreefde doel, met andere woorden de handhaving van de Belgische openbare orde.

Het ERHM verwijst in bovenvermeld arrest naar eerdere rechtspraak waarbij het een aantal criteria oplist om de proportionaliteit te evalueren:

- de aard en de ernst van het misdrijf;
- duur van het verblijf in het land;
- de tijd die verlopen is sinds het misdrijf gepleegd is en het gedrag van de verzoeker;
- de nationaliteiten van de betrokken personen;
- de familiesituatie van de verzoeker, zoals de duur van het huwelijk, het hebben van een familieleden;
- of de partner al dan niet op de hoogte was van het gepleegde misdrijf op het ogenblik dat ze een relatie startten;
- of er kinderen zijn en hun leeftijd;
- de graad van de moeilijkheden die de echtgenote zou ondervinden in het land naar waar de verzoeker wordt uitgewezen.
- Het hoger belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de moeilijkheden die zij kunnen ondervinden in het land naar waar de verzoeker wordt uitgewezen.
- De duurzaamheid van de sociale, culturele en familiale banden in het gastland en het land van bestemming.

Verweerster heeft in haar bevel om het grondgebied te verlaten en in haar beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 10 jaar geen rekening gehouden met:

1. Het gegeven dat de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld is dateren van inmiddels 15 resp. 13 jaar geleden en dus zeer lang geleden;
2. Dat verzoeker sindsdien geen nieuwe strafbare feiten heeft gepleegd;
3. Dat integendeel verzoeker heeft getracht zijn verblijfsituatie te regulariseren en in 2009 zelfs nog een tijd heeft gewerkt;
4. Het gegeven dat verzoeker zijn verblijfsvergunning heeft verloren ingevolge een ambtelijke schrapping, doch niet omwille van de strafbare feiten die hij in het verleden heeft gepleegd; Verzoeker was in het bezit van een geldig verblijfsdocument tot 06.06.2012. Hij vroeg echter niet tijdig een verlenging aan. Echter in de periode tussen de laatste veroordeling door het Hof van Beroep in juni 2009 en juni 2012 werd op geen enkel ogenblik beslist om het verblijf van verzoeker te beëindigen omwille van de door hem opgelopen correctionele veroordelingen of het actuele en reële gevaar dat verzoeker op dat ogenblik vormde voor de Belgische openbare orde en veiligheid.
5. Zijn perfecte kennis van de Nederlandse taal, het feit dat verzoeker hier sinds zijn 7 jaar naar school is geweest;
6. Het feit dat de hele familie van verzoeker beschikt over de Belgische nationaliteit en wat ook niet wordt ontkend door verweerster.

Nochtans bepaalt artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat verweerster enkel een inreisverbod van meer dan 5 jaar kan opleggen “ indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verweerster is van mening dat verzoeker omwille van zijn voorgaande veroordelingen nog steeds een gevaar vormt voor de Belgische openbare orde, doch motiveert niet waarom verzoeker actueel nog steeds een gevaar vormt.

Immers de eerste veroordeling dateert van 2003 voor feiten van drugs. Verzoeker werd veroordeeld tot 1 jaar met uitstel, doch 4 maanden effectief. Verzoeker zat in voorlopige hechtenis van 04.07.2003 tot 09.09.2003. Het betrof feiten van begin 2003.

Verzoeker liep een twee veroordeling op voor drugsfeiten op 21.03.2008. De feiten hadden betrekking op de periode november 2005 tot november 2006. Verzoeker tekende beroep aan, doch vonnis werd bevestigd bij arrest van 11.06.2009. Verzoeker zat in voorlopige hechtenis voor deze feiten van 27.11.2006 tot 14.03.2007. Onderzoeksrechter Cloostermans stelde verzoeker voorlopig in vrijheid.

Verzoeker is pas binnengegaan in de gevangenis op 4 november 2014 en dit nadat hij voor de tweede maal geprobeerd had zijn Belgische verblijfsvergunning aan te vragen via een procedure gezinshereniging met zijn Belgische vader. Een eerste maal heeft hij dit geprobeerd in februari 2014. Deze aanvraag werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten op 24.09.2014. Verzoeker heeft onmiddellijk een nieuwe aanvraag gedaan, dewelke is geweigerd in maart 2015 en aan verzoeker

betekend op 25.06.2015. Op 04.11.2014 is verzoeker binnengegaan in de gevangenis en is aan zijn celstraf begonnen.

Verzoeker verbleef dus op vrije voeten van 14.03.2007 tot 04.11.2014 en dus meer dan 7 jaar!!

Deze tweede voorhechtenis heeft verzoeker dus wel degelijk op andere gedachten gebracht en hij heeft wel degelijk lering getrokken uit zijn verblijf in de gevangenis, aangezien hij nadien GEEN nieuwe feiten meer heeft gepleegd. Integendeel heeft verzoeker zelfs nog een periode gewerkt in 2009 (stukken zitten in dossier) en heeft diverse keren geprobeerd zijn verblijf te regulariseren.

De wet spreekt duidelijk in hedendaagse tijd zodat verweester dient na te gaan of de bedreiging die verzoeker vormt voor de Belgische openbare orde nog steeds actueel is. Zij heeft dit in casu niet gedaan.

Verzoeker is dan ook van mening dat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM en artikel 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, evenals van de materiële motiveringsplicht.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. De verzoekende partij betoogt dat de motieven van de bestreden beslissingen niet gedragen worden door de feitelijke elementen van het dossier. Zij wijst erop dat zij zich in 2009 nooit schuldig heeft gemaakt aan nieuwe feiten van drugshandel, dat uit het administratief dossier blijkt dat zij immers voor de eerste keer veroordeeld werd in 2003, dat het een straf met uitstel betrof, behalve 4 maanden, dat zij op dat ogenblik zeer jong was, dat zij een tweede maal veroordeeld werd op 21 maart 2008 voor feiten die betrekking hebben op de periode van 1 november 2005 tot 28 november 2006, dat deze veroordeling bevestigd werd in beroep op 11 juni 2009, dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat zij zich aldus in 2009 opnieuw zou schuldig gemaakt hebben aan feiten van drugshandel. Zij vervolgt dat haar verblijf in de gevangenis van 27 november 2006 tot 14 maart 2007 de voorlopige hechtenis betreft voor de feiten waarvoor zij in maart 2008 in eerste aanleg werd veroordeeld, dat deze voorhechtenis haar wel degelijk op andere gedachten heeft gebracht en zij wel degelijk lering heeft getrokken uit haar verblijf in de gevangenis, aangezien zij nadien geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd. Zij wijst erop dat zij na drie en een halve maand voorhechtenis door de raadkamer in voorlopige vrijheid werd gesteld, dat deze de kans op recidive op dat ogenblik dus niet zo groot inschatte, dat zij anders uiteraard niet in voorlopige vrijheid was gesteld. Zij betoogt dat zij sindsdien ook niet meer in aanraking is geweest met justitie of politie, dat zij zich dus slechts tweemaal schuldig heeft gemaakt aan drugshandel en dit in de periode voor 2003 en in de periode november 2005 tot november 2006, dat de verwerende partij dan ook in de beslissing onterecht stelt dat zij in 2009 opnieuw zou zijn gerecidiveerd.

Vooreerst stelt de Raad vast dat nergens uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij zich in 2009 schuldig heeft gemaakt aan nieuwe feiten van drugshandel, zodat het betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist. Waar zij stelt dat de voorhechtenis van 27 november 2006 tot 14 maart 2007 haar wel degelijk op andere gedachten heeft gebracht en zij wel degelijk lering heeft getrokken uit haar verblijf in de gevangenis, aangezien zij nadien geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd, oefent zij kritiek uit op volgend motief *“Ook zijn verblijf in de gevangenis van 27.11.2006 tot 14.03.2007 bracht betrokkene niet op andere gedachten.”*. Echter stelt de Raad vast dat de verwijzing naar de periode van 27 november 2006 tot 14 maart 2007 een materiële vergissing betreft, zoals duidelijk blijkt uit de zin voorafgaand en de zin volgend op deze zin. Voorafgaand wordt immers gesteld dat de verzoekende partij geen lering trok uit haar gedrag en eerst in 2003 en later in 2007 opnieuw betrokken was bij drugshandel en vervolgens wordt gesteld dat de verzoekende partij geen enkele lering trok uit haar eerste veroordeling en uit haar verblijf in de gevangenis, maar recidiveerde waardoor zij in 2009 veroordeeld werd tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf. Uit deze zinnen blijkt dus dat de verwerende partij doelt op het feit dat de verzoekende partij geen lering heeft getrokken uit haar eerste veroordeling naar aanleiding van haar gedrag in 2003, met name betrokkenheid bij drugshandel, en het hieraan gelieerd verblijf in de gevangenis. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor de feiten waarvoor zij veroordeeld werd in 2003, in de gevangenis opgesloten werd van 4 juli 2003 tot 9 september 2003. De

verwerende partij kon op goede gronden vaststellen dat de verzoekende partij geen enkele lering heeft getrokken uit haar eerste veroordeling en haar verblijf in de gevangenis maar recideerde en in 2009 dan ook veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van veertig maanden. De verzoekende partij kan niet dienstig aanvoeren dat de veroordeling en gevangenisstraf haar wel op andere gedachten brachten en zij wel degelijk lering heeft getrokken uit haar verblijf in de gevangenis en geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd, daar zij na haar eerste veroordeling voor betrokkenheid bij drugshandel in 2003, zoals zij zelf erkent, tussen november 2005 en november 2006 zich opnieuw schuldig maakt aan drugshandel. In zoverre de verzoekende partij erop wijst dat zij bij haar eerste veroordeling in 2003 nog zeer jong was – waarbij overigens dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij niet verder verduidelijkt op welke wijze dit feit afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing – kan zij niet gevolgd worden, daar de verzoekende partij in 2003 reeds de leeftijd had bereikt van 26 jaar.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij na drie en een halve maand voorhechtenis door de raadkamer in voorlopige vrijheid werd gesteld, dat deze de kans op recidive op dat ogenblik dus niet zo groot inschatte, dat zij sindsdien ook niet meer in aanraking is geweest met justitie of politie, dat zij zich dus slechts tweemaal schuldig heeft gemaakt aan drugshandel en dit in de periode voor 2003 en in de periode november 2005 tot november 2006, wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissingen niet wordt ontkend dat zij zich tweemaal schuldig maakte aan drugshandel, zodat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat de motieven van de bestreden beslissingen foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn of niet gedragen worden door de feitelijke elementen uit het administratief dossier. In zoverre de verzoekende partij zou wensen aan te duiden dat zij geen gevaar is voor de openbare orde daar zij na drie en een halve maand voorhechtenis door de raadkamer in voorlopige vrijheid werd gesteld, dat deze de kans op recidive op dat ogenblik dus niet zo groot inschatte, dat zij sindsdien ook niet meer in aanraking is geweest met justitie of politie, gaat zij er volledig aan voorbij dat zij op 11 juni 2009 veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van veertig maanden. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat de raadkamer de kans op recidive niet zo groot inschatte. Zij legt ter ondersteuning van haar stelling geen enkel stuk voor. Waar zij erop wijst dat zij sindsdien ook niet meer in aanraking is geweest met justitie noch politie, wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij sinds november 2014 in de gevangenis verblijft. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat het niet in aanraking komen met justitie of politie een aanwijzing is dat zij niet langer een gevaar voor de openbare orde vormt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing niet gedragen worden door de feitelijke elementen van het dossier.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt voorts onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat enkel van toepassing is bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezinsleven vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden beslissingen heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissingen is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

3.5. In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene werd gehoord op 12.01.2018 in de gevangenis. De betrokkene heeft verklaard vader, moeder, broers en zussen in België te hebben. Het feit dat de vader, moeder, broers en zussen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Daarenboven beperkt EVRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. De betrokkene heeft verklaard geen medische problemen te hebben.

De betrokkene heeft verklaard niet terug te willen keren naar Marokko, omdat betrokkene reeds sinds 1984 in België is. De betrokkene zegt dat hij niets of niemand in Marokko heeft. Betrokkene ziet zijn toekomst in België en meldt dat hij een 2de kans verdient. Dat betrokkene een lang verblijf in België kent, wordt door ons niet betwist. Betrokkene kwam effectief reeds in 1984 naar België in het kader van gezinshereniging en hij was in het bezit van een legaal verblijf tot 13.02.2009.

Echter, we stellen vast dat het betrokkene zelf is die zijn belangen heeft geschaad door zijn persoonlijk gedrag en door zijn feiten van openbare orde. Meer nog, betrokkene koos herhaaldelijk voor drugshandel. Hij trok geen enkele lering uit zijn gedrag en was eerst in 2003 en later in 2007 opnieuw betrokken bij drugshandel. Ook zijn verblijf in de gevangenis van 27.11.2006 tot 14.03.2007 bracht betrokkene niet op andere gedachten. Hij trok geen enkele lering uit zijn eerste veroordeling en uit zijn verblijf uit de gevangenis maar recideerde nogmaals en werd in 2009 dan ook veroordeeld tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf. Betrokkene verblijft sinds 04.11.2014 tot op heden in de gevangenis. Betrokkene draagt zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Betrokkene heeft door zijn herhaaldelijke betrokkenheid bij drugshandel duidelijk geopteerd voor gemakkelijk geldgewin. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt ook expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Wat betreft het feit dat betrokkene geen banden meer zou hebben met Marokko, dat hij er geen familie meer zou hebben noch enig ander sociaal netwerk, merken we op dat betrokkene altijd de Marokkaanse nationaliteit heeft gehad en dat zijn beide ouders geboren en getogen zijn in Marokko, niettegenstaande het feit dat zijn ouders momenteel de Belgische nationaliteit verworven hebben en hier al jarenlang verblijven. We mogen er dus vanuit gaan dat er nog steeds enige banden met Marokko zijn. Bovendien bevat het administratief dossier een paspoort van betrokkene dat verschillende in- en uitreisstempels van Marokko bevat uit 2009 en 2010. Dus minstens in die periode bestonden er nog steeds banden tussen

betrokkene en zijn land van herkomst, hoewel hij op dat ogenblik reeds jarenlang in België verbleef. Zijn opgebouwde banden met België wegen niet op dat tegen het ernstig gevaar dat hij door zijn persoonlijk en herhaaldelijk gedrag vormt voor de openbare orde. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om zijn mogelijkheden in België, die hij had door zijn legaal verblijf hier, niet te benutten. Betrokkene koos voor drugshandel ondanks alle mogelijkheden die hij had om zijn leven hier op een normale wijze uit te bouwen.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, blijkt uit het bestreden bevel zeer duidelijk dat de verwerende partij wel degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden uiteengezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name haar gezinsleven. Het bestreden bevel verwijst naar het gehoor van 12 januari 2018, dat zich in het administratief dossier bevindt. De verzoekende partij werd gehoord over haar gezins- en familielevens, medische situatie en redenen die haar verhinderen terug te keren naar het land van herkomst. Verder blijkt uit het bestreden bevel dat er een afweging wordt gemaakt omtrent de elementen die in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorliggen in het geval van de verzoekende partij.

Ook uit het bestreden inreisverbod blijkt dat de verwerende partij in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat vereist dat wordt rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, het gezinsleven van de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft beoordeeld en dit als volgt:

“Betrokkene werd gehoord op 12.01.2018 in de gevangenis. De betrokkene heeft verklaard vader, moeder, broers en zussen in België te hebben. Het feit dat de vader, moeder, broers en zussen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Daarenboven beperkt EVRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. De betrokkene heeft verklaard geen medische problemen te hebben. De betrokkene heeft verklaard niet terug te willen keren naar Marokko, omdat betrokkene reeds sinds 1984 in België is. De betrokkene zegt dat hij niets of niemand in Marokko heeft. Betrokkene ziet zijn toekomst in België en meldt dat hij een 2de kans verdient. Dat betrokkene een lang verblijf in België kent, wordt door ons niet betwist. Betrokkene kwam effectief reeds in 1984 naar België in het kader van gezinshereniging en hij was in het bezit van een legaal verblijf tot 13.02.2009.

Echter, we stellen vast dat het betrokkene zelf is die zijn belangen heeft geschaad door zijn persoonlijk gedrag en door zijn feiten van openbare orde. Meer nog, betrokkene koos herhaaldelijk voor drugshandel. Hij trok geen enkele lering uit zijn gedrag en was eerst in 2003 en later in 2007 opnieuw betrokken bij drugshandel. Ook zijn verblijf in de gevangenis van 27.11.2006 tot 14.03.2007 bracht betrokkene niet op andere gedachten. Hij trok geen enkele lering uit zijn eerste veroordeling en uit zijn verblijf uit de gevangenis maar recidiveerde nogmaals en werd in 2009 dan ook veroordeeld tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf. Betrokkene verblijft sinds 04.11.2014 tot op heden in de gevangenis. Betrokkene draagt zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Betrokkene heeft door zijn herhaaldelijke betrokkenheid bij drugshandel duidelijk geopteerd voor gemakkelijk geldgewin. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt ook expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Wat betreft het feit dat betrokkene geen banden meer zou hebben met Marokko, dat hij er geen familie meer zou hebben noch enig ander sociaal netwerk, merken we op dat betrokkene altijd de Marokkaanse nationaliteit heeft gehad en dat zijn beide ouders geboren en getogen zijn in Marokko, niettegenstaande het feit dat zijn ouders momenteel de Belgische nationaliteit verworven hebben en hier al jarenlang verblijven. We mogen er dus vanuit gaan dat er nog steeds enige banden met Marokko zijn. Bovendien bevat het administratief dossier een paspoort van betrokkene dat verschillende in- en uitreisstempels van Marokko bevat uit 2009 en 2010. Dus minstens in die periode bestonden er nog steeds banden tussen betrokkene en zijn land van herkomst, hoewel hij op dat ogenblik reeds jarenlang in België verbleef. Zijn opgebouwde banden met België wegen niet op dat tegen het ernstig gevaar dat hij door zijn persoonlijk en herhaaldelijk gedrag vormt voor de openbare orde. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om zijn mogelijkheden in België, die hij had door zijn legaal verblijf hier, niet te benutten. Betrokkene koos voor drugshandel ondanks alle mogelijkheden die hij had om zijn leven hier op een normale wijze uit te bouwen. (...) Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te

verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

3.6. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij in het bevel noch ontkent, noch bevestigt dat zij een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België. Zij herhaalt de motieven hieromtrent en stelt dat de verwerende partij wijst op het arrest *Samsonnikov v. Estonia*, doch het arrest niet toepast op haar situatie, dat zij enkel stelt dat de verzoekende partij geen medische problemen heeft doch niet nagaat of de verzoekende partij nu al dan niet behoort tot het kerngezin van haar ouders, broers en zussen en zo nee, of zij heden in een afhankelijkheidsrelatie staat tot hen. Zij verduidelijkt dat zij nochtans sinds haar zevende levensjaar in België is, dat zij nu 41 jaar is, dat haar volledige familie, broers en zussen en ouders in België wonen en allen de Belgische nationaliteit hebben, dat zij zelfs in aanmerking zou komen voor de Belgische nationaliteit moest zij geen strafrechtelijk verleden hebben, dat zij sinds november 2014 in de gevangenis verblijft en dat uit het administratief dossier blijkt dat zowel haar ouders als andere familieleden haar regelmatig komen bezoeken, dat zij in de afgelopen 41 jaar slechts tweemaal terug is gekeerd naar Marokko.

Betreffende het door de verzoekende partij tijdens het gehoor aangegeven gezinsleven met haar vader, moeder, broers en zussen, motiveert de verwerende partij dat erkend kan worden dat deze familie in België verblijft doch dat dit familieleven niet kan weerhouden worden in het licht van artikel 8, eerste lid van het EVRM daar enerzijds de verzoekende partij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden en daar anderzijds het EVRM het gezinsleven beperkt tot het kerngezin en nagaat of er voldoende graad van gezinsleven kan worden vastgesteld, dat het EHRM op algemene wijze bevestigde dat het begrip ‘gezinsleven’ geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden, waarbij zij benadrukt dat de verzoekende partij verklaart geen medische problemen te hebben. De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de rechtspraak van het EHRM waarnaar de verwerende partij verwijst niet toegepast wordt op haar situatie, noch dat de verwerende partij in het bevel noch ontkent, noch bevestigt dat zij een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België. Immers wijst de verwerende partij erop dat een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zich beperkt tot het kerngezin en dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het begrip ‘gezinsleven’ geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden, waarbij zij wijst op het feit dat de verzoekende partij verklaarde ouders, broers en zussen in België te hebben en verklaarde geen medische problemen te hebben. Er werd aldus wel degelijk uitgegaan van de situatie van de verzoekende partij. Uit voormelde motieven blijkt dan ook dat gelet op het feit dat de verzoekende partij zich enkel beriep op het gezinsleven met haar ouders, broers en zussen in België en het feit dat de verzoekende verklaarde geen medische problemen te hebben, de rechtspraak van *Samsonnikov v. Estonia* moet toegepast worden waarbij het ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet hebben aangetoond afhankelijk te zijn van hun familieleden. Hieruit blijkt wel degelijk dat de verwerende partij meent dat een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM, niet is aangetoond. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij onterecht heeft gewezen op het feit dat haar familieleden volwassenen zijn die niet tot het kerngezin behoren, noch toont zij aan dat de verwerende partij onterecht heeft vastgesteld dat zij niet heeft aangetoond afhankelijk te zijn van haar familieleden waarbij zij wees op het feit dat de verzoekende partij verklaarde geen medische problemen te hebben. De verzoekende partij toont geenszins aan dat er relevante elementen van afhankelijkheid zijn waar de verwerende partij in haar beoordeling van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onterecht geen rekening heeft mee gehouden. Met het wijzen op het feit dat zij sinds haar zevende levensjaar in België is, dat zij nu 41 jaar is, dat haar volledige familie, broers en zussen en ouders in België wonen en allen de Belgische nationaliteit hebben, dat zij zelfs in aanmerking zou komen voor de Belgische nationaliteit moest zij geen strafrechtelijk verleden hebben, dat zij sinds november 2014 in de gevangenis verblijft en dat uit het administratief dossier blijkt dat zowel haar ouders als andere familieleden haar regelmatig komen bezoeken, dat zij in de afgelopen 41 jaar slechts tweemaal terug is gekeerd naar Marokko, toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij afhankelijk is van haar familieleden. Opdat in het bijzonder een relatie tussen broers en zussen en tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, par. 34). De verzoekende partij toont geen dergelijke

bijkomende elementen van afhankelijkheid aan die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden.

Het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te vinden.

3.7. In zoverre de verzoekende partij met de verwijzing naar haar langdurig verblijf in België en naar haar familiebanden in België doelt op het bestaan van een privéleven in België, wijst de Raad op wat volgt.

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De verwerende partij motiveert hieromtrent dat het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

In zoverre de familiebanden van de verzoekende partij niet kunnen gelijkgesteld worden met een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kunnen voor een vreemdeling die lange tijd gevestigd was in het Rijk, *quod in casu*, deze familiebanden echter wel onderdeel uitmaken van het privéleven (zie EHRM 2 juni 2005, nr. 77785/01, Znamenskaya v. Rusland, par. 27). De Raad stelt vast dat de familiebanden van verzoekende partij door de verwerende partij als zodanig in aanmerking worden genomen en dat de verwerende partij dienaangaande (zowel in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten als in de beslissing houdende het inreisverbod) een belangenafweging maakt waarbij zij stelt: *“Het feit dat de vader, moeder, broers en zussen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”*

Voorts wordt betreffende het privéleven van de verzoekende partij bestaande uit de opgebouwde banden die voortvloeien uit haar langdurig verblijf in België en uit haar familiebanden in België, in beide bestreden beslissingen, gemotiveerd wat volgt:

“Echter, we stellen vast dat het betrokkene zelf is die zijn belangen heeft geschaad door zijn persoonlijk gedrag en door zijn feiten van openbare orde. Meer nog, betrokkene koos herhaaldelijk voor drugshandel. Hij trok geen enkele lering uit zijn gedrag en was eerst in 2003 en later in 2007 opnieuw betrokken bij drugshandel. Ook zijn verblijf in de gevangenis van 27.11.2006 tot 14.03.2007 bracht betrokkene niet op andere gedachten. Hij trok geen enkele lering uit zijn eerste veroordeling en uit zijn verblijf uit de gevangenis maar recidiveerde nogmaals en werd in 2009 dan ook veroordeeld tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf. Betrokkene verblijft sinds 04.11.2014 tot op heden in de gevangenis. Betrokkene draagt zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Betrokkene heeft door zijn herhaaldelijke betrokkenheid bij drugshandel duidelijk geopteerd voor gemakkelijk geldgewin. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt ook expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Wat betreft het feit dat betrokkene geen banden meer zou hebben met Marokko, dat hij er geen familie meer zou hebben noch enig ander sociaal netwerk, merken we op dat betrokkene altijd de Marokkaanse nationaliteit heeft gehad en dat zijn beide ouders geboren en getogen zijn in Marokko, niettegenstaande het feit dat zijn ouders momenteel de Belgische nationaliteit verworven hebben en hier al jarenlang verblijven. We mogen er dus vanuit gaan dat er nog steeds enige banden met Marokko zijn. Bovendien bevat het administratief dossier een paspoort van betrokkene dat verschillende in- en uitreisstempels van Marokko bevat uit 2009 en 2010. Dus minstens in die periode bestonden er nog steeds banden tussen betrokkene en zijn land van herkomst, hoewel hij op dat ogenblik reeds jarenlang in België verbleef. Zijn opgebouwde banden met België wegen niet op dat tegen het ernstig gevaar dat hij door zijn persoonlijk en herhaaldelijk gedrag vormt voor de openbare orde. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om zijn mogelijkheden in België, die hij had door zijn legaal verblijf hier, niet te benutten. Betrokkene koos voor drugshandel ondanks alle mogelijkheden die hij had om zijn leven hier op een normale wijze uit te bouwen.”

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog meent dat er een belangenafweging diende gemaakt te worden tussen de bijzondere omstandigheden in het licht van haar privéleven en het algemeen belang van de staat, wijst de Raad er op dat uit het bestreden bevel (en ook uit het bestreden inreisverbod) aldus wel degelijk een dergelijke belangenafweging blijkt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat *in casu* rekening diende gehouden te worden met de elementen die specifiek betrekking hebben op het gezinsleven (mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming, de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf), daar de verwerende partij omtrent het gezinsleven geen belangenafweging diende te maken bij het gebrek aan het aantonen van een beschermingswaardig gezinsleven, en met het element van het hoger belang van het kind nu de verzoekende partij niet aantoont dat zij minderjarig is of minderjarige kinderen heeft. De verzoekende partij betoogt ook dat rekening diende gehouden te worden met de omvang van de banden in de staat en de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Zij meent dat deze fair-balance toets niet werd uitgevoerd door de verwerende partij. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet concreet verduidelijkt welke onoverkomelijke hinderpalen er voor haar bestaan die verhinderen dat zij haar privéleven elders normaal en effectief uitbouwt of verderzet. Voor zover de verzoekende partij duidt op het feit dat haar familie haar regelmatig komt bezoeken in de gevangenis, toont zij niet concreet aan waarom dit zou verhinderen dat zij elders haar privéleven uitbouwt of verderzet. Ook blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden en gemotiveerd heeft betreffende de opgebouwde banden die voortvloeien uit haar langdurig verblijf in België en uit haar familiebanden in België, zoals *supra* reeds aangehaald, doch concludeerde dat *“Zijn opgebouwde banden met België (...) niet op(wegen) dat tegen het ernstig gevaar dat hij door zijn persoonlijk en herhaaldelijk gedrag vormt voor de openbare orde. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om zijn mogelijkheden in België, die hij had door zijn legaal verblijf hier, niet te benutten. Betrokkene koos voor drugshandel ondanks alle mogelijkheden die hij had om zijn leven hier op een normale wijze uit te bouwen”*. Voorts wijst de Raad erop dat de verwerende partij ook de mogelijkheid tot het uitbouwen van een privéleven in het herkomstland en de banden met haar herkomstland heeft betrokken in de belangenafweging en hierover heeft geoordeeld dat de verzoekende partij altijd de Marokkaanse nationaliteit heeft gehad en dat haar beide ouders geboren en getogen zijn in Marokko, niettegenstaande het feit dat zij momenteel de Belgische nationaliteit verworven hebben en hier jarenlang verblijven, dat er dus mag vanuit gegaan worden dat er nog steeds enige banden zijn met Marokko, dat bovendien het administratief dossier een paspoort bevat van de verzoekende partij dat verschillende in- en uitreisstempels van Marokko bevat uit 2009 en 2010, dat er dus minstens in die periode nog steeds banden bestonden tussen de verzoekende partij en haar land van herkomst, hoewel zij op dat ogenblik reeds jarenlang in België verbleef. Met het enkel erop wijzen dat zij slechts tweemaal terugkeerde naar Marokko, toont zij niet aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat er dus minstens in die periode nog steeds banden bestonden tussen de verzoekende partij en haar land van herkomst.

De verzoekende partij kan voorts niet dienstig betogen dat rekening dient gehouden te worden met elementen zoals duur van het huwelijk, het feit of de partner al dan niet op de hoogte was van het gepleegde feit, de kinderen, de graad van moeilijkheid die de echtgenote zou ondervinden in het land waarnaar de verzoekende partij wordt uitgewezen en het hoger belang van de kinderen, nu niet blijkt dat sprake is van een huwelijk, een partner of kinderen. Waar de verzoekende partij verder betoogt dat de inmenging in het privé- en gezinsleven evenredig moet zijn met het nagestreefde doel, namelijk de handhaving van de openbare orde en dat rekening dient gehouden te worden met een aantal criteria waaronder de aard en de ernst van het misdrijf, de duur van het verblijf in het land, de tijd verlopen sinds het misdrijf gepleegd is en haar gedrag, de nationaliteiten van de betrokken personen en haar familiesituatie en de duurzaamheid van de sociale, culturele en familiale banden in het gastland en het land van bestemming, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat de verwerende partij met al deze elementen rekening heeft gehouden. Betreffende de aard en de ernst van het misdrijf werd gewezen op het feit dat het drugshandel betrof waarvoor zij twee veroordelingen opliep waarvan de laatste een veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf van veertig maanden betreft. Ook de duur van het verblijf in België wordt betrokken in de belangenafweging waarbij wordt gesteld dat het langdurig verblijf in België van de verzoekende partij sinds 1984 niet wordt betwist, doch wordt geoordeeld gelet op alle weergegeven motieven dat de opgebouwde banden met België niet opwegen tegen het ernstig gevaar dat de verzoekende partij door haar persoonlijk en herhaaldelijk gedrag vormt voor de openbare orde. Eveneens wordt rekening gehouden met de tijd verlopen sinds het misdrijf en het gedrag, waarbij er wordt op gewezen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag en door het plegen van feiten van openbare orde haar belangen heeft geschaad, dat zij koos voor drugshandel, dat zij geen lering trok uit haar gedrag en eerst in 2003 en later in 2007 betrokken was bij drugshandel, dat zij geen lering trok uit haar eerste veroordeling en haar verblijf in de gevangenis maar recidiveerde en in 2009 dan ook veroordeeld werd tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf. Ook wordt in de bestreden beslissingen rekening gehouden met het feit dat

de verzoekende partij steeds de Marokkaanse nationaliteit heeft gehad en met het feit dat haar ouders geboren en getogen zijn in Marokko niettegenstaande zij heden de Belgische nationaliteit verworven hebben. Verder blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen ook duidelijk dat rekening gehouden werd met de familiale situatie van de verzoekende partij en niet wordt betwist dat haar familie langdurig op het Belgische grondgebied verblijft en de Belgische nationaliteit heeft verworven en wordt ook de duurzaamheid van de sociale, culturele en familiale banden in het gastland en het land van bestemming in de afweging betrokken waar, betreffende de banden met België erop gewezen wordt dat het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en betreffende de banden met het land van bestemming geoordeeld wordt dat de verzoekende partij altijd de Marokkaanse nationaliteit heeft gehad en dat haar beide ouders geboren en getogen zijn in Marokko, niettegenstaande het feit dat zij momenteel de Belgische nationaliteit verworven hebben en hier jarenlang verblijven, dat er dus mag vanuit gegaan worden dat er nog steeds enige banden zijn met Marokko, dat bovendien het administratief dossier een paspoort bevat van de verzoekende partij dat verschillende in- en uitreisstempels van Marokko bevat uit 2009 en 2010, dat er dus minstens in die periode nog steeds banden bestonden tussen de verzoekende partij en haar land van herkomst, hoewel zij op dat ogenblik reeds jarenlang in België verbleef. De verzoekende partij toont door het enkel wijzen op de criteria – waar aldus terdege rekening mee werd gehouden – niet aan dat de in de bestreden beslissingen gemaakte belangenafweging onevenredig is.

Zij meent echter dat in de bestreden beslissingen geen rekening werd gehouden met het feit dat de strafbare feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd dateren van zeer lang geleden en dat zij sindsdien geen nieuwe strafbare feiten heeft gepleegd. Zoals gesteld blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de tijd die verlopen is sinds het misdrijf en het gedrag van de verzoekende partij, waarbij er wordt op gewezen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag en door het plegen van feiten van openbare orde haar belangen heeft geschaad, dat zij koos voor drugshandel, dat zij geen lering trok uit haar gedrag en eerst in 2003 en later in 2007 betrokken was bij drugshandel, dat zij geen lering trok uit haar eerste veroordeling en haar verblijf in de gevangenis maar recidiveerde en in 2009 dan ook veroordeeld werd tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf. Met het enkel wijzen op het feit dat de strafbare feiten zeer lang geleden zijn en dat zij sindsdien geen nieuwe feiten pleegde toont zij geenszins aan – te meer gelet op het herhaaldelijk karakter van de feiten en het feit dat de verzoekende partij uit haar veroordeling en gevangenschap geen lering trok – dat de verwerende partij ten onrechte het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde van het land heeft laten doorwegen op de door haar in België opgebouwde banden. Bovendien herhaalt de Raad dat de verzoekende partij vanaf november 2014 in de gevangenis verbleef, waardoor zij zich in de onmogelijkheid bevond om nieuwe strafbare feiten te plegen in België. Het lange tijdsverloop sinds het plegen van het misdrijf wijst *in casu* aldus niet, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, op een persoonlijk gedrag van de verzoekende partij dat niet langer, niettegenstaande haar persoonlijk en herhaaldelijk gedrag met betrekking tot ernstige feiten gerelateerd aan drugshandel, een gevaar vormt voor de openbare orde.

Voorts toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze het feit dat zij getracht heeft haar verblijf te regulariseren, dat zij haar verblijfsvergunning heeft verloren ingevolge een ambtelijke schrapping doch niet omwille van strafbare feiten die zij in het verleden had gepleegd, dat zij in het bezit was van een geldig verblijfsdocument tot juni 2012, dat zij echter niet tijdig de verlenging aanvraagde, dat in de periode tussen de laatste veroordeling in juni 2009 en juni 2012 op geen enkel ogenblik werd beslist om haar verblijf te beëindigen omwille van de door haar opgelopen correctionele veroordelingen of het actuele en reële gevaar dat zij op dat ogenblik vormde voor de Belgische openbare orde en veiligheid, in rekening diende te worden genomen in de belangenafweging. Immers de enkele poging om het verblijf te regulariseren toont geenszins aan dat de verzoekende partij dusdanige banden heeft met België dat deze opwegen tegen de bescherming van de openbare orde. Bovendien wijst de Raad erop dat nergens uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat aan het privéleven van de verzoekende partij een minder gewicht werd toegekend doordat zij illegaal in het Rijk verbleef op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen. Integendeel wordt expliciet gemotiveerd dat niet betwist wordt dat de verzoekende partij een lang verblijf in België kent alsook dat het de persoonlijke keuze van de verzoekende partij is geweest om haar mogelijkheden in België, die zij had door haar legaal verblijf hier, niet te benutten, dat zij koos voor drugshandel ondanks alle mogelijkheden die zij had om hier haar leven op een normale wijze uit te bouwen. Daarnaast wijst de Raad erop dat de verzoekende partij afgevoerd werd van ambtswege uit het Rijksregister op 13 februari 2009 en de verzoekende partij tijdens de periode dat haar verblijfskaart nog geldig was geen herinschrijving heeft bekomen, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Zij kan dan ook niet dienstig betogen dat met het feit dat in de

periode tussen de laatste veroordeling in juni 2009 en juni 2012 op geen enkel ogenblik werd beslist om haar verblijf te beëindigen omwille van de door haar opgelopen correctionele veroordelingen of het actuele en reële gevaar dat zij op dat ogenblik vormde voor de Belgische openbare orde en veiligheid, - gelet op de ambtshalve afvoering in februari 2009 en het niet bekomen van een herinschrijving - rekening diende te worden gehouden.

Betreffende het werken van de verzoekende partij in 2009, de kennis van het Nederlands en het schoollopen in België, stelt de Raad vast dat deze elementen de sociale banden in België betreffen. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissingen niet wordt ontkend dat de verzoekende partij een privéleven heeft in België. Er wordt immers melding gemaakt van het lange legale verblijf in België alsook van de in België opgebouwde banden. Aldus heeft de verwerende partij wel degelijk de door de verzoekende partij vermelde sociale banden met België in rekening genomen. Voorts wordt wel degelijk aangegeven waarom de inmenging in het privéleven gerechtvaardigd is waarbij de verwerende partij enerzijds op wijst dat het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en anderzijds dat het de verzoekende partij zelf is die haar belangen heeft geschaad door haar persoonlijk gedrag en door feiten van openbare orde, dat zij zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin zij zich nu bevindt. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de opgebouwde banden met België niet doorwegen op het ernstig gevaar dat zij door haar persoonlijk en herhaaldelijk gedrag vormt voor de openbare orde, dat het de persoonlijke keuze is geweest van de verzoekende partij om haar mogelijkheden in België, die zij had door haar legaal verblijf hier, niet te benutten, dat zij koos voor drugshandel ondanks alle mogelijkheden die zij had om haar leven hier op een normale wijze uit te bouwen. Door het enkel wijzen op een tijdelijk werken in 2009, de kennis van het Nederlands en het schoollopen in België, toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde belangenafweging foutief of kennelijk onredelijk is.

Ten slotte herhaalt de Raad dat in de bestreden beslissingen rekening werd gehouden met het feit dat de verzoekende partij steeds de Marokkaanse nationaliteit heeft gehad en met het feit dat haar ouders geboren en getogen zijn in Marokko niettegenstaande zij heden de Belgische nationaliteit verworven hebben. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de gemaakte belangenafweging in de bestreden beslissingen – waar aldus wel degelijk rekening werd gehouden met de Belgische nationaliteit van haar familie – foutief, kennelijk onredelijk of disproportioneel is.

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissingen steunen op een onzorgvuldige feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot stand zijn gekomen.

3.8. Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.9. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij enkel een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan opleggen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Zij wijst erop dat de verwerende partij van mening is dat zij omwille van haar voorgaande veroordelingen nog steeds een gevaar vormt voor de Belgische openbare orde, doch niet motiveert waarom zij actueel nog steeds een gevaar vormt, dat immers de eerste veroordeling dateert van 2003 voor feiten van drugs, dat zij veroordeeld werd tot één jaar met uitstel, doch 4 maanden effectief, dat zij in voorlopige hechtenis zat van 4 juli 2003 tot 9 september 2003 en dat

het een feit betrof van begin 2003, dat zij een tweede veroordeling opliep voor drugsfeiten op 21 maart 2008, dat de feiten betrekking hadden op de periode november 2005 tot november 2006, dat zij beroep aantekende, doch het vonnis bevestigd werd bij arrest van 11 juni 2009, dat zij in voorlopige hechtenis zat voor deze feiten van 27 november 2006 tot 14 maart 2007, dat zij door de onderzoeksrechter in voorlopige vrijheid werd gesteld. Zij vervolgt dat zij pas binnengegaan is in de gevangenis op 4 november 2014 en dit nadat zij voor de tweede maal geprobeerd had haar Belgische verblijfsvergunning aan te vragen via een procedure gezinshereniging met haar Belgische vader, dat zij dit een eerste maal geprobeerd heeft in februari 2014, dat deze aanvraag werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten op 24 september 2014, dat zij onmiddellijk een nieuwe aanvraag heeft gedaan, dewelke is geweigerd in maart 2015 en haar betekend op 25 juni 2015. Vervolgens stelt zij dat zij op 4 november 2014 is binnengegaan in de gevangenis en aan haar celstraf is begonnen, dat zij op vrije voeten verbleef van 14 maart 2007 tot 4 november 2014 en dus meer dan zeven jaar, dat de tweede voorhechtenis de verzoekende partij wel degelijk op andere gedachten gebracht heeft en zij wel degelijk lering getrokken heeft uit haar verblijf in de gevangenis, aangezien zij nadien geen nieuwe feiten meer gepleegd heeft, dat integendeel de verzoekende partij zelfs nog een periode gewerkt heeft en diverse keren geprobeerd heeft haar verblijf te regulariseren. Zij wijst erop dat de wet duidelijk in de hedendaagse tijd spreekt zodat de verwerende partij diende na te gaan of de bedreiging die zij vormt voor de Belgische openbare orde nog steeds actueel is, dat zij dit *in casu* niet heeft gedaan.

3.10. Betreffende de ernstige bedreiging die verzoekende partij vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid wordt in het bestreden inreisverbod gemotiveerd als volgt:

“Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 14.08.2003 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 3 jaren behalve vier maanden. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs (herhaling), als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 11.06.2009 door het hof van beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

En:

“Meer nog, betrokkene koos herhaaldelijk voor drugshandel. Hij trok geen enkele lering uit zijn gedrag en was eerst in 2003 en later in 2007 opnieuw betrokken bij drugshandel. Ook zijn verblijf in de gevangenis van 27.11.2006 tot 14.03.2007 bracht betrokkene niet op andere gedachten. Hij trok geen enkele lering uit zijn eerste veroordeling en uit zijn verblijf uit de gevangenis maar recidiveerde nogmaals en werd in 2009 dan ook veroordeeld tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf. Betrokkene verblijft sinds 04.11.2014 tot op heden in de gevangenis.”

De Raad stelt vast dat uit voormelde motieven afdoende blijkt waarom de verwerende partij meent dat de verzoekende partij actueel nog steeds een gevaar voor de openbare orde vormt. De Raad herhaalt dat uit de motieven van het inreisverbod blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de tijd die verlopen is sinds het misdrijf en het gedrag van de verzoekende partij, waarbij er wordt op gewezen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag en door het plegen van feiten van openbare orde haar belangen heeft geschaad, dat zij koos voor drugshandel, dat zij geen lering trok uit haar gedrag en eerst in 2003 en later in 2007 betrokken was bij drugshandel, dat zij geen lering trok uit haar eerste veroordeling en haar verblijf in de gevangenis maar recidiveerde en in 2009 dan ook veroordeeld werd tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf. Met het enkel wijzen op het feit dat zij sindsdien geen nieuwe feiten pleegde en dat zij van 2007 tot 2014 op vrije voeten verbleef, toont zij geenszins aan – te meer gelet op het herhaaldelijk karakter van de feiten en het feit dat de verzoekende partij uit haar veroordeling en gevangenschap in 2003 geen lering trok – dat de verwerende partij ten onrechte stelde dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde van het land. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze het feit dat zij pas binnengegaan is op 4 november 2014 in de gevangenis en zij gedurende zeven jaar, van 14 maart 2007 tot 4 november 2014 op vrije voeten was, afbreuk doet aan het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij bezwaarlijk kan verwijzen naar het op vrije voeten zijn tot 4 november 2014, gelet op het feit dat de veroordeling geschiedde bij arrest van 11 juni 2009. In zoverre hieruit dient te blijken dat zij wel lering heeft getrokken uit de tweede voorhechtenis aangezien zij geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd nadien, gaat zij volledig voorbij aan het feit dat zij sinds november

2014 in de gevangenis verblijft waardoor zij zich in de onmogelijkheid bevond om nieuwe strafbare feiten te plegen in België. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat het niet in aanraking komen met justitie of politie een aanwijzing is dat zij niet langer een gevaar voor de openbare orde vormt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts ook niet duidelijk waar de verzoekende partij verbleef tussen eind 2009 en begin 2012. Zij werd immers afgevoerd van ambtswege uit het Rijksregister op 13 februari 2009, werkte nog in België in juni 2009 en diende een aanvraag tot herinschrijving in op 29 september 2009 doch kreeg daarna facturen van telenet eind 2009 waarvoor een herinnering, een laatste verwittiging en een ingebrekestelling werden verstuurd naar haar adres waarvan niet blijkt dat zij deze daadwerkelijk persoonlijk ontving op dat adres. Behalve een attest van betaling bij een optiek van 15 juli 2011, zijn er geen sporen in het administratief dossier van een permanente aanwezigheid van de verzoekende partij tussen eind 2009 en begin 2012 op het Belgische grondgebied. Gelet op de onduidelijkheid over het verblijf van de verzoekende partij tussen eind 2009 en begin 2012 en gelet op het verblijf in de gevangenis sinds november 2014, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat uit het loutere feit dat zij sinds de tweede voorhechtenis in 2007 geen nieuwe feiten meer zou hebben gepleegd, dient te worden afgeleid dat zij niet langer een gevaar vormt voor de openbare orde. Het lange tijdsverloop sinds het plegen van het laatste misdrijf wijst *in casu* aldus niet, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, op een persoonlijk gedrag van de verzoekende partij dat niet langer, niettegenstaande haar persoonlijk en herhaaldelijk gedrag met betrekking tot ernstige feiten gerelateerd aan drugshandel, een gevaar vormt voor de openbare orde.

In zoverre de verzoekende partij zou wensen aan te duiden dat zij geen gevaar is voor de openbare orde daar zij na drie en een halve maand voorhechtenis door de raadkamer in voorlopige vrijheid werd gesteld, gaat zij er volledig aan voorbij dat zij op 11 juni 2009 veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van veertig maanden. Voorts laat zij na te verduidelijken op welke wijze het feit dat zij in voorlopige vrijheid werd gesteld aantoonbaar dat zij niet als een gevaar voor de openbare orde kan worden beschouwd.

Voorts toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze het feit dat zij getracht heeft haar verblijf te regulariseren, afbreuk doet aan het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde. Het louter indienen van een aanvraag toont geenszins aan dat de verzoekende partij niet langer een gevaar zou zijn voor de openbare orde. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat een kortstondig werken in 2009 – waarbij uit de stukken van het administratief dossier enkel blijkt dat de tewerkstelling ten vroegste heeft aangevangen in maart 2009 en waarbij het laatste bewijs van tewerkstelling een loonfiche van juni 2009 betreft – aantoonbaar dat zij niet langer een gevaar vormt voor de openbare orde.

3.11. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, noch blijkt dat artikel 74/13 of artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet werd miskend. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

3.12. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing van het inreisverbod, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER